

Esős tavasz¹

Hetek óta esik, hetek óta
csukaszürke az ég.
Katonák menetelnek, a nóta
ugyanaz, ami rég.

A rügyek kibomolnak, a lombok
üde zöldje virul.
De az árnyak, a gondok, a rongyok
hada is kivonul.

Kenyeret kotorász a kukából
a biciklis öreg.
Teli szatyra a címer a zászlón, —
hol a régi színek?

Parizer, nem a vér, a piros ma,
a fehér meg a géz;
s mi a zöld? Kenyerünkbe torozva
bevonult a penész.

Hazamennek a büszke vadászok,
kiürül ízibe'
a vadon, — s ki magaslesen állott,
lesi, elviszik-e?

Szopogatja a zápor a fákat:
csak a csontja maradt
ama tegnapi, dús lakomának.
Meg a csonka falak.

Adu, ász kiterítve — kifosztják,
aki nyerni akar.
S kiterítve — halott ez az ország?
S a világ ravatal?

Ma akadnak, a tort akik állják,
de utána vezekli-
eni kell, ha — benyújtva a számlát —
jön a fin de siècle.

Csupa rom, csupa rím, csupa omlás
ez a vers, — magyaros
csak a rög, csak a rag, csak a romlás,
s noha nyers, takaros.

Hetek óta esik, hetek óta
kiderül, beborul.
De hiába újul meg a nóta:
ami régi, se új.